

Bestemmelsen om, at de bestaaende Sparekasser skulle indlevere deres nye Statutter inden den 1ste November 1879. Det forekommer mig ligesom den ærede Landssthingsmand (Aagesen), at denne Tid er loovlig kort. Man maa erindre, at ved den Tid, hvor Loven kan ventes at udkomme, vil Terminen være nær ved Haanden, og Bestyrelsen vil da have saa meget Arbejde i et Par Maaneder, at der kan være Grund for den til ikke at besætte sig med Vedtægter. Desuden er det jo ikke alene Bestyrelsen, der skal vedtage Vedtægterne, men hvor der er Garanter, er det disse, der skulle vedtage Vedtægterne. Jeg tror derfor nok, der kan indrømmes dem lidt længere Tid, især da Loven jo først skalde træde i Kraft to Maanedere derefter. De egentlige administrative Punkter findes i § 2. Det første Punkt gaar ud paa, hvorledes Sammensætningen skal være i en Sparekassestyrelse. Den der opstillede Fordring om, at den skal bestaa af 9 Medlemmer har forundret mig noget. Det er allerede omtalt af det ærede Medlem fra Bornholm (Fallehn), at han ikke deri faae nogen Betryggelse, men at han tværtimod snarere maatte se det Modsatte, idet nemlig ethvert Bestyrelsesmedlem vilde tro paa denne Maade at kunne skyde Ansvarret fra sig, da der jo er saa mange Medlemmer, at der foruden ham er nok til at bære Ansvarret. Jeg skal i den Henseende gjøre opmærksom paa, at Nationalbanken kun har 4 Direktører. Handelsbanken, Landmandsbanken og Vikuben have kun 3 og Kreditforeningerne have, saa vidt jeg veed, ogsaa kun 3 Direktører. Der er flere store Sparekasser, som have 5 Direktører f. Ex. Den sjællandske Bondestands Sparekasse, Roskilde Sparekasse, Storeheddinge Sparekasse, Bordingborg Sparekasse, Jyns Stifts Sparekasse, Bornholms Sparekasse, Viborg Sparekasse, Ribe Sparekasse, Veile Sparekasse og Fredericia Sparekasse, og der er ogsaa flere Sparekasser, som kun have 4 Direktører, nemlig Sparekasserne i Rjøge, Ringsted, Solsteinborg, Faaborg, Nykjøbing paa Falster og Aalborg, samt en Sparekasse, som kun har 3 Direktører, nemlig den i Nyborg. Der er et Par Sparekasser, som have 6 a 7 Direktører og nogle faa, der have endnu flere, men efter de Oplysninger jeg har skaffet tilveie, tror jeg, man kan sige, at Maximum i Almindelighed er 5. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at selv om Medlemmerne af Bestyrelsen ikke blive lønede, saa vil det dog altid være forbundet med Udgift for Sparekasserne at have flere Bestyrelsesmedlemmer. Sparekasserne maa jo dog nemlig give dem Diæter, thi man kan ikke forlange, at Medlemmer af Bestyrelsen baade skulle offre deres Tid og Arbejde og tillige give Penge til. Naar Bestyrelsesmedlemmerne skulle samles paa et Sted, der ligger fjernere fra en Del af dem, saa maa de tilreisende Medlemmer billigtvis have Diæter, og det har jo altid nogen Betydning, at

Sparekasserne skulle lønne ogsaa de Medlemmer, der maa anses for overflødige. Dersom man tror at Bestyrelsesmedlemmerne i det Hele taget kunne holde Kontrol i Detail med en Sparekasse, saa tror jeg, man tager feil. Jeg tror, at de enkelte Medlemmer ikke ere saaledes inde i Kassevesenet og Bogholderiet, at de kunne føre et saadant Tilsyn, som kan være til nogen Gavn. Det er Formanden, som i Reglen maa være Forretningsfører, og Revisionen, som igjen ser ham paa Fingrene, men derimod ikke de enkelte Medlemmer af Bestyrelsen. — Jeg kommer derefter til et Spørgsmaal, som er blevet nævnt af flere ærede Talere, nemlig Rentefoden. Det har forundret mig noget, at der her er foreslaaet en mindre Rentefod end den, der er almindelig ved Sparekasserne. Som det allerede er oplyst, er jo den almindelige Rentefod for de $\frac{7}{8}$ af Sparekassernes Vedkommende 4 pCt., og nu at nedsætte Rentefoden, tror jeg ikke gaar an. Jeg tror ikke, at det vil føre til Andet end ligefrem til, at Folk tage deres Penge ud af Sparekasserne, thi nu vide Folk meget godt, at de kunne faae rigelig 4 pCt. Rente paa anden Maade. Bankerne have væsentlig bidraget Deres til at give Folk Lyft til at faae en større Rente, idet de have givet dem Udgang til at kunne faae den, og desuden begynder det at blive ganske almindeligt, at Folk holde af at kjøbe Statspapirer. I det Dieblil, man nedsætter Renten under 4 pCt. i Sparekasserne, saa tror jeg, at det vil have til Følge, at Sparekasserne ville faae meget betydelige Opgifter, saa betydelige Opgifter, at deres Betydning dermed vil være bortfalden. Det næste Punkt angaar den Maade, hvorpaa Sparekassemedlemmerne kunne anbringes. Der er foreslaaet i Lovforslaget, at der skal afdrages $\frac{1}{2}$ pCt. paa Prioritetslaan, men jeg kan ikke se nogen som helst Grund dertil. Naar man ser Sagen fra Laantagerens Side, saa er det jo det Almindelige, at Laantagerne ønske en fast Prioritet, en Prioritet, som de kunne beholde og beholde usormindstet; dette med disse smaa Afdrag er dem aldeles ikke om at gjøre. Ville de betale af, staar det jo dem altid frit for, men disse aarlige bestemte Afdrag ønske de ikke. Dersom man vil opgjøre Regnestykket for et Laan, hvoraf der svares 5 pCt. i Rente og Afdrag, vil man se, at efter 31 Aars Forløb er Gjælden bragt ned til $\frac{2}{3}$, men saa vil Rente og Afdrag af disse $\frac{2}{3}$ af Laanet ogsaa løbe op til $7\frac{1}{2}$ pCt. Nu er det jo det sædvanlige, at en Eiendom i det Mindste hvert 30te Aar stifter Cier, og det er da særligt om at gjøre, at Prioriteten gaar over til den nye Cier; men hvilken ny Cier kan vel egentlig have Lyft til at overtage et Laan, hvoraf han i Afdrag og Rente strax skal betale $7\frac{1}{2}$ pCt. Det vil kun være de færreste Rjøbere, der ere saa godt stillede, at de af et Laan kunne svare $7\frac{1}{2}$ pCt., uden at blive ødelagte. For den Sikkerheds Skyld, som Sparekasserne faae, kan jeg ikke se, at det kan være nødvendigt. Sparekasserne skulle jo kun